

డాక్టర్
మనాలా

చిన్నారానికి ఈ వారం ఒకసారి కూడా 'ఐస్' ఇవ్వ
లేదు నేను. ఏరోజా కారణే ఎలాగో ఆలా నమ్మ
వట్టకుని తిగ మొహమాటం పెట్టేస్తాడు. ఏరో ఒక
కుడిసాకు చెప్పాడు. ఈ వారం అతన్నించి తప్పించు
కోవడానికి తరిస్రాణం తోటివచ్చింది. ఇంకా అతన్నించి

ధాన్యముండా తప్పించుకొనవలెంటే అనలు వీలువడ
 వివ్వరేమో. అతనికి ప్రతిరోజూ ఆడది కానారి అటు
 వంటి అతను ఈ వాతం ఆయినా ఆగేదంటే అక్కర్యమే
 మరి. అక్కడికి 'అనలు చేయవివ్వకపోతే నరే లే.

అందాకా వయస్సున' అని గుడ్డలమీంచే నలిపేసాడు
 వన్ను. పోనీ అని అంతవరకు అనుచున్నే, 'మా మంచి
 దానివి కదూ, బజ్జిగారు నీ బజ్జి బజ్జి గురించి బెంగటిల్లి
 పోతున్నాడు....ఒకసారి పెట్టి ఆపేస్తాను,' అంటూ ఎలా

గయలేనేం తనకే వుండన్నట్లు తానెను బొడుకనా దించి.
 వెక్కిరి ముండకీ కడిలాడు....అంతవరకు వచ్చేక.
 నేనింకా నా అధీనంలో ఎలా వుండగలను....అనాక
 అలా నిలుచున్న పళంగానే మాయమాటలతో నన్ను చేసి
 (మిగత 57 వ పేజీలో)

మసాలా కారు (9 వ పేజీ తరువాయి)

పొడు. అది మరిదిపోలేదు గనక. అతని కే మాత్రం అవకాశం ఇవ్వక నా మాట వింటెట్టుకుంటున్నాను. ఒంట్లో బాగుండ లేదనో మూడురోజులు, ముట్టమ్యూననో ఓమూడు రోజులు అకన్నించి తప్పించుకున్నాను. ఇక ఇవాళ నా పాత వివరంకూడా వివర. నన్ను 'రేవ' చేసినా చెయ్యవచ్చునకను.

చిన్నారావు నా కట్టుకున్న మొగుడుకాదు. అనలు వినలయిన రంకుమొగుడు. (అలాగా నా కట్టుకున్న మొగుడయిన గోపాలకృష్ణమూర్తిగారే నన్నింతలా పీక్కుతన్నావేను ఏ మాత్రం బాధపడకపోయి వుండును.) నా తత్వం ఏమిటో ఒకటి నాకే అర్థంకాదు. నా స్నేహితురాళ్ళు నా పాత బానార్ని వెటకారం చేస్తుంటారు. నేను బొత్తిగా మా బాధ ప్రస్తావన మామ్మగారి లాంటి బాన్నికాను. కానీ, నా బానాలు నరిగా అర్థం చేసుకోదు ఎవరూ. రంకు మొగుళ్ళంటే నాకు మొదటి నుంచీ ఇష్టం లేదు. ఒక మూడు. అన్నీ అమర్చి ఏ లోటు లేకుండా చూసుకునే మొగుడు వుండగా రంకు మొగుళ్ళ అగత్యం వేచికో నా కర్థం కాదు. అవనరంలేదని నా అభిప్రాయం. ఏ కారణం లేకుండా ఏ ఆడదీ చెడిపోదని నా నమ్మకం....

కానీ, నా యీ మాటలన్నింటికీ విరుద్ధంగా చిన్నారావు నాకు రంకు మొగుడయ్యాడు. తెలియని నాకు నేను మదింది. రంకుమొగుడిని ఏర్పాటు చేసుకున్నానని, గురి విందలా కలుపు మాత్రం చెప్పుకున్నానని రకరకాలుగా

అర్చిప్రాయవరవద్దు. విజానికి. నేను చివ్వారావుని తగులు
కోవడంలో నా తప్పేం లేదని. అందుకు మా గోపాలుడే
వరోక్షంగా బాధ్యుడని నే ననుకుంటున్నాను; అంటాను
కూడ.

నాకు వందొమ్మిదో ఏటనే పెళ్ళయింది. మా గోపాల
భృష్టగణితో. పెళ్ళయిన తొలిరాత్రి ఆయన తన అంతు
కంతో కన్నెపొర చింపే క్షణంవరకు నేను స్వప్నమయిన
తన్మాకునుమాన్నే. మా పెళ్ళయి ఎనిమిదేళ్ళయింది. ఈ
క్రాంతికానికి. ఆయనే ఈ రెండు నెలల ముందు రోజు
వరకు నేను భర్తను తప్ప అమృతనెరుగని ప్రతివ్రతనే.
ఇహబోతే. మా ఆయన సంగతి నాకు తెలియదు. నన్ను
పెళ్ళి చేసుకునేసరికి ఆయనకి ఇరవయ్య రెండేళ్ళ వయసు
వుంటుంది. పెళ్ళయి నేను వచ్చేవరకు ఆ పార్థక నామ
దేయుడు మడికట్టకుని కూర్చున్నాడని నేను నమ్మును.

నన్ను పెళ్ళిచేసుకోక ముందు ఆయన ఎంతమంది
ముందలలో ఎంతలా కిందా మీదా పడి తిరిగాడో. అదంతా
నేను రాకముందు జరిగిందిగనక అది నేను లెక్కచెయ్య
కూడదనే ఆలోచించి పదిలేసాను. నన్ను కరిస్తావని నాకు
మూడుమూళ్ళు వేసి భర్త అయ్యాడు గనక. నేనూ ఆయన్నే
నమ్ముకుని వున్నాను గనకా. ఆయనా నాతోనే వుండి.
శేవలం నా సొంతం ఆయన భర్తగానే వుండాలనీ నేను
అనుకోవడంలో ఆంధ్రదంలో అసమంజసంగాని మరో
వేరంగాని వుందని ఎవరూ అనరమకుంటా.

పెళ్ళయిన మొదటి నాలుగయిదేళ్ళవరకు నా వెనకే
కొంగు పట్టుకుని తిరిగే నాదాయన. అసీసులోకూడా ఓ
అరగంట వాకిదారికి అదరా బాదరా ఇంటికివచ్చి. హడా
వుడిగా ఓ రవుండు వేసి పెళ్ళిన సంచులవలు కూడా

వస్తాయి. ఆ తరువాత ఆయనవారి గోవికల కరణ
కొన్ని నేను వివరం జరిగింది. ఆయన కూడా అనుమానా
స్పద పరిస్థితుల్లో నాకు దొరకడంకూడా జరిగింది. విలదీసి
అడిగితే, సమదానం చెప్పలేదు. మాటలతో మనుషుల్ని
మాయచేయడం ఆయనకు వుట్టుకతోవచ్చిన విశేషమో. ఆ
కబుర్లు. ఈ కబుర్లు చెప్పి. నేను మాట్లాడడానికి లేకుండా
ముద్దులు కురిపించి నన్నా టాపిక్ నుంచి మార్చేసేవారు.
ఇంకా కొంతకాలం బోయాక ఆయన రయలకి మురియక
గట్టిగా అడిగితే, "దెప్పటిదో నంగతి. ఇప్పుడేమీలేదు.
మేవ్వండగా నా కింకోదాని ఆగత్యం ఏముంది?" అని
కవుగిలిలోకి లాక్కుని గుడ్డ లిప్పేస్తుంటే. అదంతా
చితిమోసానని నమ్మేసేదాన్ని.

రచన: ఎస్. ఎమ్. తుల

ఎన్నాళ్ళునుంచి సాగుతుందోగాని. ఆయనకు చిత్తెమ్మకి
వున్న తొడ సంబంధం అనుకోకుండా నా కళ్ళలో పడి
పోయింది. అరు నెలల క్రితం. చిత్తెమ్మకి వద్దెనిమిదేళ్ళుం
టాయి. ఎర్రగా బొద్దుగా అందానికి తక్కువ కాకుండానే
వుంటుంది. దాన్ని ఎలా. ఎప్పుడు వట్టేసేదోగాని. మా
గురుడంటే మహా చెడ్డపిచ్చి దానికి. ఆయనకి అంతే
నేనో!....

దయరెక్కుగా నాకు దొరికిపోయానా కూడా ఆయన తన
వడనడి మార్చుకోలేదు. రెండు రోజులు పంట మానేసి.
నిరసన తెలియజేసామకూడా. అయినా బెడకలేదు.

నయగా, "నేను మగజ్జీ. ఇంకా. నియమ నాకెన్నో

రకాల వ్యావకాయంబాయ. ప్రతిదానిలో మవ్వ కంగడేమ
కోవడం కాగలేదు. నేను వీట ఏ విషయంలోనూ లోట
చేయడంలేదు. అలాంటప్పుడు. నేను మునుకుకుంటే
చివు ఇలా గొడవ చెయ్యడం అవసరం." అన్నాడు.

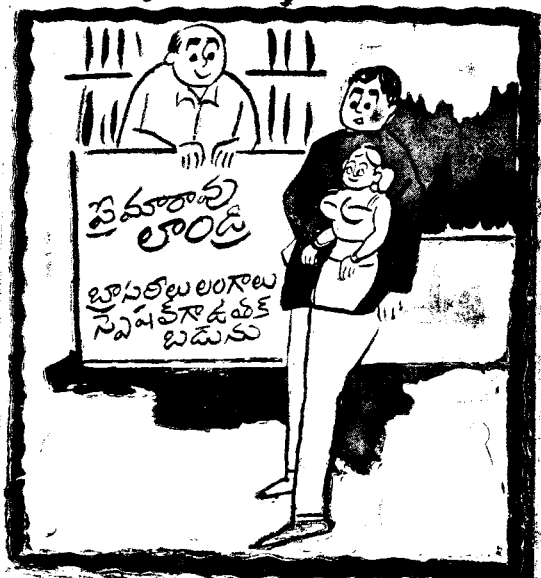
ఏమనడానికి తోవక. "మా పుట్టింటికి పోతా"మని
బ్రహ్మతం ప్రయోగిస్తే. పూలహారం మొదలో వేసినట్లుగా
నవ్వి. "బెరిందక. పోతే పో." అన్నాడు... విటంగా
నేను పుట్టింటికిపోతే. దాన్ని తిన్నగా యింటికే తెచ్చుకుని
కావరం పెట్టడానికికూడా వెరవనిమనిషి అతను. అలాంటి
అతడితో ఎలా వేగడం!.... అ ఎదుపుతోనే నేను మా
పుట్టింటి మంచి నన్ను వందక్కి రమ్మని వుత్తరం
చచ్చినా వెళ్ళలేదు.

నేను మునుం ముడుచుకుని. మాడ్చుకునివున్నా అతను
యదాప్రకారంగానే మనిలేనాడు. రాత్రిపూది కూడా
మామూలే. వక్కన వడుకుని. ఏడడులయిద చేతులువేసి
తన వయపు లాక్కుంటూ. స్తనావయన ముద్దులు పెట్టే
వాడు. కోవంగా వెనక్కి తోపేద్దామనిపించినా. అలా చేయ
లేక పోయేదాన్ని. అటోషేజ్కోగా కన్ను నేనే మరచి
పోయి అతన్ని వయకిలాక్కుని గుండెలవిడదా దింపించు
కునేదాన్ని.

నహనానికి కూడా ఓ హద్దు వుంటుంది. అతని తిరు
గుళ్ళు. ముఖంగా వాకు తెలిసిన దిద్దెమ్మతో ఆయన
తిరగడం నేను నహించలేక పోయేదాన్ని. ఎన్నిసార్లు
గొడవపెట్టుకున్నా ప్రయోజనం వుండేది కాదు. వయగా
తన సిద్ధాంతాలంటూ ఏమిటేమిటో చెప్పుకొచ్చేడు. దాని
పొరాంకం అతగాడు అ చిట్టతల్లిని విడవలేడని మాత్రమే.
అంతటితో పూరుకోకుండా—

వివిధరీతి
నాచార్యుల
బామ్మనాచార్య

అనిమా
బాకవిస్వరూపి

“....ఆ పరివారంలోగాని, అవిద భర్త అడగగానే అతన్ని తనే ఎత్తుకొని తీసుకుపోయి. వేళ్ళ కప్పచెప్పించి: మవ్వ వన్ను తీసుకెళ్ళి అప్పచెప్పడం అటుంచి నా అంతరి సేనే ఏదో మతిపడతూంటే ఇలా ఏడవు మొలక పెడతానేమిటి:....” అని, వెళ్ళిపోతూ వచ్చేవాడు.

నేను కోసాన్ని ప్రదర్శించేలోపలే, “అయ్యో అప్పుడే కోసం వచ్చేస్తోంది!” అంటూ కన్నులగురుతుని పూసిరి చలనకుండా ముద్దులవర్షం కరిపించేవాడు:....నేను తప్పని

చరిగా అకవి అటలమీ గుడ్లవ్వగించి చూస్తూ. ఏమీ చేయ లేక అలాగే వుండిపోవలసి వచ్చింది.

అయ్యమ్మి, చిట్టెమ్మను తలచుకుంటేనే కోపంతో. అసహ్యంతో. వైక్రోషంలో నా వక్కుండా కంఠమెత్తి పోతున్నట్లునసాగింది. దానికితోడు. కవినించినవ్యధల్లా ఆ చిట్టెమ్మ ఊపే చూపులో ద్యోతకమయే 'చూకా! నీ మొగుడిని నేను .నా దానినను చేసుకున్నాను.' అంటున్నట్లుండే భావం నా అనమర్థతను వెక్కిరించుతున్నట్లుగా మనసు విలవిలా కొట్టుకుపోయేది....వాళ్ళిద్దరూ నాకు చేస్తున్న అన్యాయానికి మంచి క్ష పెయ్యాలనిపించేది. నేనంటే తెలిసొచ్చేలా చేయాలనిపించేది! కానీ. ఎలా!....

అయనకి నా మీద మోజు తీరిపోయింది లాగుంది. అందుకే ఈ వక్కుదారులు వెతుక్కుంటున్నాడు. నేనంటే లెక్కచెయ్యడంలేదు. నామంది ఎదుట కాకికట్టి పెళ్లాంగా తెచ్చుకున్నందుకు మాత్రం తప్పనిసరిగా పోషిస్తున్నాడు. భర్త మంచి కేవలం ఇలాంటి పోషణనే ఏ ఆడది ఆశించదు. అదే దాలని సరిపెట్టుకోడు. తనని తను పోషించు కోలేనంత అదిలకాదు ఈనాటి ఆడది. భర్త చెప్పకండి తెలులా భార్య బ్రతికే రోజులు గతించాయి. ప్రే. పురుషులకు హక్కులు నమానమే కట్టుకున్న పెళ్ళామ్మి వదిలి మరో అడదాన్ని మగాడు మరిగితే లేని తప్ప. ఆడది తన భర్త నిర్లక్ష్యంవల్ల మరో మగాడిని మరిగితే మాత్రం ఎలా అవుతుంది!....అవును. టిట్ పర్ హాట్. అలా చేస్తేనేగాని అనలు విజం తెలిపరాదు ఈ మగవాళ్ళకు. మరో అడదాన్ని మరిగిన భర్త యొక్క భార్య మనసు

ఏంత వోదస్తుందో, ఆ తార్యే మరో మగాడిని మరిగితేగాని అనుభవంలోకి రాడు.

ఇలాంటి వివరీత విప్లవాత్మక భానాంతో, నేను వున్న కంగా ఆలోచిస్తున్నటువంటి కథమయంలో నా కళ్ళకు కనపించి, ఆకరించినటువంటివాడే ఈ చిన్నారావు.

చిన్నారావుకి మున్నయి రెండు సంవత్సరాలుంటాయి. పెళ్ళి కాలేదు. ఏదో బ్రాకెట్ కంపెనీలో పని చేస్తుంటాడు. కంఠలు తిరిగిన కరీరంతో బలంగా బాగానే వుంటాడు. ఏటా జరిగే మాకాలమ్మ జాతర వూరేగింపులో అతను కర్రపాము ప్రదర్శిస్తూ వుంటాడు. అన్నిటిని మించి అతను చిచ్చెచ్చుకు అన్నగారు తన చెల్లెలికి మా ఆయనకిప్పున్న సంబంధం గురించి అతనికి తెలుసునో, తెలియదోనన్న సంగతి నాకు తెలియదు.... నేనేదో యదా లాసంగా అతని వయపు ఒకటి రెండుసార్లు చూసేసో రేదో నా వెనకవడడం సాగించాడు. ఆ సంకమే అంతే మో!.... ఏమయితేనే, నేను మరింకా వేరెవరితోనో తిరిగి కంటే మా ఆయన మరిగిన చిచ్చెచ్చు అన్నతో తిరిగితే నా సంతం. వుక్రోశం మరింత సూటిగా నెరవేరతాయనిపించింది. అందుకే అతనికి పావకాశం కలిపించాను.

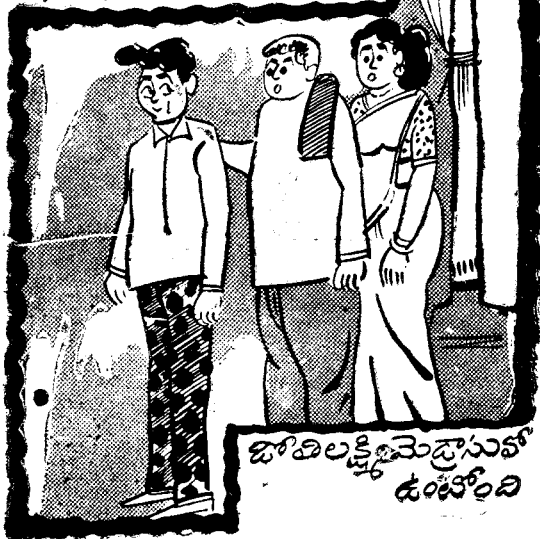
మా ఆయనేదో తక్కువయి మరోదాన్ని మరిగినందుకు అనన్యంతో నేను ఇంకో మగాడికి వోవడం "అమ్మమ 'లంజా' అంటావుట్రా. లంజా కొడకా!" అన్న సామెత లానే వుంటుంటేమోనని అనిపించినమాట విజమే. కానీ, ఆ ఆలోచన వచ్చేసరికే. చిన్నారావు పన్నాక్రమించుకుని, నా కిలంలో తన గునపం కనక్కువ మెత్తగా దింపేసాడు. దాంతో నా ఆలోచన అర్థాంతరంగా అగిపోయింది.

అవ్వటికి.

చిన్నారావు సామాన్యుడకాదు. మా గోపాలాడుగారి కంటే ఒక్క. పొడవుల్లో ఎక్కువే. పొడవు మరిను. మొదటిపారి. అడుగున లోపం చిరిగిపోయి వుంటుందని అనిపించినా కూడా అంగుళంన్నర బయటే మిగిలి పోయాడు. కాసేపాగి యాఁగిది వరివేసుకుని పూవడం ప్రారంభించాడు ఎంత దయర్యంగా వుందామన్నా చేసేది పెదన నని అని మనసు మూలాగుతుంటే మొదట కొన్ని క్షణాలు నందిగ్దంలోపడి పోయాను.... కాసేపటికి గుండెల్లో కంటూ చిన్నారావు నువ్వు దట్టింది కూడకుంటే. అదో మేకగా అతని పిడడలమీద చేతులువేసి నొక్కు కున్నాను.... అవాళే. నన్ను నాచుగుసార్లు చేసేదతను. అయిదోసాగూడా తయారయి, పొడవబోతుంటే మా అయన వచ్చేటయిం అయిందని నేనే వారింది వలసిందే సాను. అన్నా ఒక్కసార్లు మూడురోజుల వరకు తగ్గనే లేదు.

చిన్నఅవును తగిలిండుకోవడంలో నేను తప్ప చేసా నని నా మనఃసాక్షి ముందు అంగీకరించక తప్పలేదు. మా అయన చేసిన తప్పే నేనూ చేస్తే ఇక నా ప్రత్యేకత. ప్రాముఖ్యం ఏముంది?.... ఇలా తప్పచేయడం తప్ప. మా అయనకు బుద్ధి చెప్పడానికి పేరే మార్గం లేదా.... ఏమో! వేసి దర్శనంకటంలో ఇరుక్కుని ఒక్కతోవక తికమక పడకుండాగానే. తిరిగి చిన్నారావు తయారు. నా అను మతితో ప్రమేయం లేకుండానే నన్ను విరాటంకంగా వాడేసుకునేవాడు. అదేం చిత్రమోగాని. అతను నన్ను కల్పిండు బొమ్మను నలిపేసివట్లు ఎంతలా చేసినా అత్యంతకం

జెంగట్టుకోకురాబ్బోంకు.
నువ్వు ప్రేమించిన అమ్మాయి
నాలోకి బ్లెస్ చేస్తాం ఎవరో
అమ్మాయి ఎక్కడుంటుంది.

జోవిలక్ష్మి మెద్రాసులో
ఉంటోంది

ఇటువంటి వెంటనే పోలేనీవంటే తప్పి తగిలేస్తాను. వేమ
మంచి నాడివి కాబట్టి వేమ ఏం చేయటంలేదు. మరోకడు
అయితే నీ పేర కోసి ఉండును" అంటూ చివ్వులెక్కిరిచ్చేడు.
రామమతి అప్పటికి తనను క్షమించమని అతగాడివి
ప్రార్థన చేసింది. అతను వెంటనే క్షమించేసి ఆ రాత్రి
రామమతిని రాధాకృష్ణలో ఆడుతున్న కీలగుర్రం సినిమాకు
తీసుకువెళ్ళేడు. అయితే ఆ మరుసటి రోజునానీ నాయుడు
అనగాని లేని నమయంలో యాదా విధంగా రావటం మొద

చెప్ప బుద్ధికాదు. సుఖంగా, హాయిగా వుంటుంది. ఒక విధంగా. నేను అకనంతే మోజానడుతున్నానేమోనని కూడా అనుమానం!....ఎం అనుకుని ఎటు బోతున్నావో అయోమయంగా వుంది!....భగవంతుడా! నువ్వే చాలి తూసారి అవి ప్రారవణ చేయడం అరివాయించింది.

చివ్వారావుకి వేసంతే మహా ఇది. ఎప్పుడూ నా దాతి

లోనే వెళ్ళగా వుండిపోవాలని వుండంటాడు. అతను నన్ను ప్రతిరోజూ ఎలాగో అలా వీలయితే చూడాలని ప్రయత్నిస్తుంటాడు. దర్బాదర్బ వంకరితో ఎటు తేల్చుకోలేక. అతనికి తరచు చాన్సు లివ్వడం నా కిష్టం వుండడంలేదు. అలాగని అతన్ని తెగతెచ్చుచు చేమకూసా లేక వున్నాను. నేనేదో వంక చెప్పి ఇవ్వొక్కటి లాభం లేదంటే అతను అదోలాచూసే చూపు నా గుండెను ఓడుస్తూ వుంటుంది. ఇలా ఎంతకాలమో తెలియడంలేదు.

“ఏమిటి రాణిగారు! అంతలా ఆలోచిస్తున్నారు?”

ఓన్నారావు గొంతు విని. అటు తిరిగి ‘తను గురించే’ అన్నాను చిరునవ్వుతో. అంతే. అతను నా వంకరింపు నవ్వునే ఆహ్వాన సత్రంలా అవకొన్నాడేమో. అమాంతం నన్ను బలంగా నాటెనుకన్నాడు. “ఏమిటి మోటువరనం వడలు. వడల మంటూ” పూసిరి నలవక విడిలించుకోన రాని! విపల ప్రయత్నం చేసాను.

అతను విసిరివేడకోలేదు. ఓ చేతితో ఎడమ స్తనాన్ని జాతెటు నయమంచి నట్టుకుని నలిపేస్తూ. “ఇవాళ మహా తపిగా వుంది. కాదంటే తుదిరడు.” అంటూ నా నోటిని తన నోటితో కప్పేసి. పెదవుల్ని పెదవులతో పెనవేసి పీల్చుకోసాగాడు. నరాలు తివ్వన లాగుతున్నాయి. అతని స్పర్శ తగులుతున్న కొద్ది విస్మయిచి పెనం వేడెక్కి నట్లుగా అయిపోతుంది నా కరీరం.

అతను తన పయ జామాను పెంటు మాదిరిగ లేపుతు వచ్చి. గుడ్డలనయి వంచే నా పొత్తికడుపుకు గట్టిగా ఇనువరాదలా తగిలుతున్నాడు.... చేతిని పోడిచ్చి పయ జామా పొంగును నట్టుకన్నాను. లోపల ద్రయరు వేసుకో

లేదు లాగుంది.

"ఓహన్స్ విప్పి. బయటకు తీసుకో." అన్నాడతడు. నా వయసు అలాగి. జాకెట్ బటన్స్ విప్పడీస్తూ. బటన్స్ విప్పగానే వయస్సామా క్రిందకు జారింది. కాళ్ళెత్తి వయస్సామాను దూరంగా విసిరేసాడు. లాభీకూడా విప్పేవరికి అతను నా చీరను సొంతం విప్పడీపేసాడు. ఇప్పుడిద్దరం పూర్తిగా నగ్నంగా వున్నాం. బెంగపెట్టుకున్న మనిషిని చూసినట్లు అతను నా మూలమూల కరీరాన్ని కూడా గుడ్లప్పగించి చూస్తుంటే. అతని పిర్రమీద దరిచి. "ఏమిటా చూపు. ఎప్పుడూ చూడనట్లు" అన్నాను.

"నేనెంతగా నీ కోసం ప్రాణమిస్తానో మువ్వ అర్థం చేసుకోలేదు. చేసుకుని వుంటే మువ్వలా మాట్లాడవు." అని చేతితో తడిమి. "గడ్డం ఇలా పెంచేసానేమిటి" అన్నాడు.

అతనడుగుకాదని నేను అనుకొంటూవున్నాను. సాగు బడిలోని భూమి అయితే శ్రద్ధాశక్తులంటాయా....గత వదిరోజులుగా మా ఆయన నమ్మి చేయనే లేదు. నేనేమో వారం నుంచి చిన్నారావును చేయవిప్పలేదు. మొదట్లో మా ఆయనకూడా నని గట్టుకుని చెప్పకుంటే ప్రతి రెండు మూడు రోజులకోసారి ఆయనతోనే కుత్రం చేయించుకొనేవాన్ని. మోజాలు తీరాక ఆయన నా విషయమే వట్టిండు కోవడం మానేసాడు. ఇక, చిన్నారావుకి చెప్పే అవకాశం రాక. నిర్లక్ష్యంగా ఆలాగే వదిలేసాను.

"రగ్గు ప్రేమికురాలిని గదా. వయస గడ్డం ఎలామా లేదు కాబట్టి కిందయినా పెంచుకొని విషాదం ప్రదర్శిస్తామని" అన్నాను.

నా మాటలు తనని వుద్దేశించి అన్నవే అనుకున్నాడు
 లాగుంది అతను. "చ! నేనే నీ వెనక వరుచుంటే మవ్వు
 తగ్గునేమితురాలివి ఎలా అవుతావు.... బుజ్జిబుజ్జివి ఇలా
 చూస్తుంటే నాకదోలా వుంది." అంటూ, నేను "అరే!"
 అంటుంటే కూడా విసిండుకోకుండా తలవంచి పెదవుల్ని
 తగిలించేసాడు.

అతని తలను వట్టుకొని, "చిరాగ్గా లేదూ!" అన్నాను.

"నీ మలిసంకూడా నాకు మధురంగానే వుంటుంది."

అని పెదవులతో పెదవుల్ని అణిచి, ఎడంచేసి నాలుకను
 తోవలికి కడువసాగేడు. వారం రోజులే అయినా ఎన్నో
 పిళ్ళ వియోగంలా అనిపించి, అతని చేష్టలకు నా ప్రాణం
 బుంగలు చుట్టుకుబోతూ అతని కనువుగా ఎడంగా విడి
 వరుచుకు బోతూంది. అతను తలను తీసాడు. తడిగా
 వున్న మూతి కంటున్న ఒకటి రెండు వెంట్రుకల్ని చేతితో
 తీసుకుని విడిలించుతూ, వచ్చేడు.

అతనిచేత ఎంత త్వరగా గుండెనిండా పొడిపించు
 కుందామా అని నోరు తెరిచిన వక్కలా వుంది నా ప్రితి.
 అతన్ని పయికి. లాక్కుంటూ, "రావయ్యా! రంకు
 మొగుడా! చంపుకున్నావు." అన్నాను.

"ఇన్ని రోజులు వన్నేడిపించిన అమ్మగారికి కాక
 ఇప్పుడు దండుకుం దన్నమాట!" పెదాలకు పయినయిన
 నాబీను తగిలించి రాస్తూ అన్నాడు.

"వంతుడించాలే, గొప్ప!" అంటూ అతని పిరుదుల
 మీద చేతులువేసి నొక్కుకొన్నాను. నయిరెప్పర్ బుల్లె
 తోలా మెత్తగా దిగబడి బోయాడు. కొన్ని క్షణాలు అలాగే
 వుండి కదలనారంభించాడు.... ముఖ చురకల్లా నమ్మ

మా మానెరునమ్మ తన, భర్త
కంటె ఎక్కువ ప్రేమగా
మామకుంటున్నాడంది...

దీర్చి ఇద్దరుగా విడగొట్టేస్తుంది. అతను అడుగంటా
విండుగా జీవి దీ కొడుకుంటే. తది కాగితం మీద
పెన్నతో రాస్తున్న అక్షరాల మాదిరిగా హాయి నా అంగం
లోకి వరుచుకపోతుంది.... మా పాడుగా ఎదురొత్తు రివ్వ
పాగేను.

"నయాకి వస్తావేమిటి?" అడిగా దతను.

“ఏం, అప్పుడే అలాపు వచ్చిందా?”

“అబ్బే, అదికాదు సరదాగా. విన్నవనాకి ఎక్కించుకొని చాలాకాలమయిందిగా. వద్దూ!” బంధం విడవకుండానే జాగ్రత్తగా తను క్రిందయి వన్ను వయికి తిప్పుకొన్నాడు. ఈ వద్దతి మా ఆయనతో కూడా అలవాటుంది. కానీ, ఆయనంతగా లయిక్ చెయ్యడు. ఎప్పుడో వెరయిటి తన్నట్లు వన్నె వయికి రమ్మన్నాడు. తిరిగి సగం లోనే వన్ను కింద చేసి తనే మీద అయి కంటిమ్యా చేసేవాడు. చిన్నారావు మాత్రం ఈ వద్దతంటే సరదా వడుతుంటాడు. చాలాసార్లు అతను చితికి వీరు చిమ్మేసేంత వరకూ కూడా వయినుండి కదిలేదాన్ని. ఈ వద్దతిని పూర్తిగా ఆచరించింది చిన్నారావు దగ్గరే. ఇది వాకూ సరదాగా, ఇష్టంగా వుంటుంది....మగారు వయినున్న పింగిలయితే అతని దుడుకుతనం అంతా ఇంకు పిల్లరుతో ఇంకు ప్లా చేస్తున్నట్లుగా వుంటుంది. అదే అదది గవళ వయినుంటే....వాటర్ వవుంచెన్లోంచి వీళ్ళు వయికి ఎగిసినట్లుగా అయి....ఆ వెచ్చని తడి....గోడలను తడుపుతూ ఖాళీలో చి కిందకు జారుతుంటే....ఓహో, ఆ ఆనందం....ఇదీ అక్షరవిచారిగాని వర్ణించలేం....

....తలపులతోసాచే నా తనువుకూడా సోలిపోయింది. అతను తన వదుంపిత్తి, నా పొత్తి కడుపుకు నొక్కేస్తూ, దా తడుండుట్టా కాళ్ళు పెననేసి అడుముకున్నాడు. ఆయాసం తీర్చుకుంటూ అతని వయిచ వారిపోయేను, కానేవుంది వక్కకు జారివడుకున్నాను. అతను నా వయిపై తిరిగి నా కొడలపై తన కొడలనేసి లాక్కొన్నాడు.

....నేను వయినుండడం వల్ల అతని మరిసం అంతా

అదిగో అతని రొత్తకడుపుకే చేరింది. కానీ, అతను తిరిగి నన్ను ఆయా అంగాంతో రాస్తున్నాడన అతనితోపాటు నా తొడలు అవీ కూడా జిగురు జిగురుగా తడవసాగాయి. ఇలా మద్దిగా ఒక్కంతా పులుముకోవడం కూడా చిన్నారావు శిష్టమయిన వాటిలో ఒకటి.... గాలికి తడిసిన కరిరాణ వల్లగా అరుకుంటే హాయిగా, మత్తుగా వుంది.

“కాజీజీ” స్థనాలను మెత్తగా నిమిడతూ, పెదవేలకు అందించుకుంటూ పిరిచాడు అతను.

“ఏమంది రాజాజీ!”

“నేనంటే నీ! ప్లమేనా!”

అలవాటుగా నవ్వుతూ తలూపాను.

“అలా కాదు నోటితో చెప్పాలి.”

“ఘా.....”

“చెప్పు మరి!”

“ఇంకేం చెప్పను. ‘ఘా’ అని చెప్పాగా!”

“నేను నమ్మను అనలు మప్పేమిటో. నీ కత్వల

మిమిటో నా కర్థం కాదు.....”

చకవకా నవ్వి. “నాకు నేనర్థం ఆయామ గనవా!”

అన్నాను.

సిరీ కాదు. ఇంత ప్రేమగా ఒక్కప్పుడిస్తావు. అవే ముడిపిచి మూడూరితే వారంరోజులయినా ఒంటిపయిన చెయ్యి వెయ్యిచియ్యివు. చిన్నేమనాలో అర్థం కాదు- పూరించి పూరించి చంపుకుంటావు. అప్పుడు నా తొడ ఏమని చెప్పమంటావు:....చెవితే నీకు నవ్వు రావచ్చు గానీ, తరే ఆలోచనలోస్తుంటాయి. నీ మీద కోపంతో. ఒకటి చెప్పనా!”

“దిల్లిగానా. వీరియన్ గానా?”

“వీరేశ్వం. వీరు దిల్లిగానే అనిపించినా. అందులోని వీరియన్ నేన్ అతోచిస్తే తెలిసి వస్తుంది.”

“‘నేనే ఆడదానిగా పుట్టితే’....వన్ను చెప్పి!.... నేనే ఆడదానైతే నా మీద మోజున్న మగళ్ళనందరినీ వరనపెట్టి ప్రతిరోజూ మీదెక్కించుకొని. చేయించుకొని వాళ్ళని అనందపరిచి. ఆనందించి వుండునుగదా!’ అని పిస్తుంది.”

ఆ మాటలతోపాటు నా కళ్ళముందు హెదిలింది చిత్తెమ్మ... మా ఆయన్ని వల్లోపేరుకొన్న చిత్తెమ్మ!.... ఆ చిత్తెమ్మ అన్నగా చిన్నారావు కనిపించగానే నాలో మార్పులు కలిగాయి. మనసు చెదిరిపోయింది. అతనిమీదకూడా కోపం వచ్చింది. ఈయన మగాడయినా. తను ఆడదయితే వూళ్ళో మగళ్ళందరిచేత వరనపెట్టి చేయించుకుందునని మాటల్లో చెప్పుకున్నాడు. ఇక ఇతగాది చెల్లెలు ఆడవేగవక అన్నగారి ఆదర్శాన్ని అమోఘంగా ఆమలు చేస్తుందిలాగుంది!చ....ఏం బుద్ధులు! ఏం మనుషులు!....

“ఎలా వుంది నా వూహా!” చెప్పవే!” అతని ప్రశ్నకు క్రుశ్చివద్దామ

“దాలా దాగుంది.”

“కానీ ఏం ప్రయోజనం! నేను ఆడదాన్ని కానుగా!”

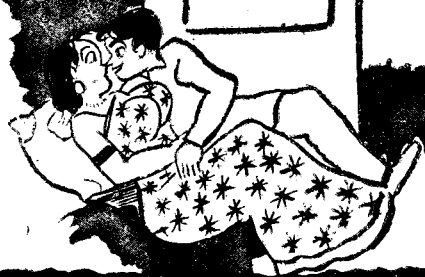
“దాదవడక. వీ వూహ వీ ద్వారా కాకపోతేనేం. వీ చెల్లెలు ద్వారా నిజమవుతుందిగా.”

“ఏమన్నావ్!” అతని కంఠంలో నేను వూహించని తెలియని తీవ్రత కొద్దొచ్చినట్లు వినిపించి. నా నోరుజారిపోతూ తనానికి తడబడ్డాను. నేను కప్పివుద్బడానికి ప్రయత్నించినా.

ఇదిగోనాంకునావకోయ్
ముందుసంతకావోసియోరాయ్
వివాహస్వమొచ్చోనట్టునెనుకొని

రిజిష్ట్రాఫీసు

మారజెసిటిక
మెడీనాయక

అతను విదవలేడు.... ఇక తప్పనిసరిగా మా ఆయన అతని
చెల్లెలుగి వచ్చు నందిందం. అందువల్ల మా ఆయనకి నాకు
అయిన వాగ్విరాట చెప్పి. నేనే వరిష్టికులలో అతనికి
లాంగిపోయానో. నా అనవరత అవీ చెప్పి ఆగవి
దుఃఖంతో వెక్కివెక్కి ఏడ్చేసాను. నిజానికి నా కిష్టంలేక
పోయానా. చెప్పి తనివితీరా ఏడ్చినా మనఃశాంతం తగ్గించు
కోవాలని ఆలా చెప్పేయక తప్పింది కాదు. అంతా విని
అతను గంభీరంగా వెళ్ళిపోయాడు. అతని వాలకంచూస్తే
తను చెప్పేతవరకు చెల్లెలి రంకు భాగోతం తెలియ
దల్లెనే వుంది. ఇది ఏంతకు దారి తీస్తుందో!....

వారం తిరక్కమండే....

జనరల్ హాస్పిటల్ లో బ్రీడ్ మెంటు తీసుకుంటూ...
ఒక్కంతా కట్లతో వుండి వారతో నొవలు చిల్లించుకుంటూ
న్నటువంటి క్రిమాన్ గోపాలకృష్ణమూర్తిగారికి, వారి
అధ్యాపక వయనందున పేన చేసుకునే భాగ్యం కలిగింది.
విజయం చెప్పొద్దూ, ఆయన్నలా చూస్తుంటే నా గుండె
తడుక్కుబోయింది. ఆయన్ను ఒడిలోకి తీసుకుని వూర
డించాలనిపించి, ప్రయత్నించాను, కాని, కవుల దెబ్బలు
తిన్న ఆయన శరీరం వీణకావీయలేదు.

వృహవచ్చి, కాస్త కోయకొంటున్న నమయంలో..
ఆయన, "స్టూడెంట్! ఐస్ లో! ఒక్కంతా చలిమిడి ముద్ద
చేసేసాడు....అమ్మమ్మ! ఇంతెప్పుడూ ఇలాంటి అన్న
దానన్న చెల్లెలితో సంబంధం పెట్టుకోకూడదు!....అయినా
వెదన మక్క రిగదన్నింది చాలక, మరో పరాయి అడ
దాన్ని కన్నెత్తి వక్రపు చూపు చూపినానరే చంపేస్తానని
చెబిందాడేమిటి!....వెదనన్నర వెదన, పంది వెదన,
చూస్తే అన్నంత పని చేసేలానే వున్నాడు....అమ్మో!....
హా!...." అని మూడగుకుంటూ అన్నవ్వంగా గొణు
క్కుంటుంటే ఆనలు జరిగినదంతా అర్థమయి వచ్చుతూ,
భారంగా విట్టారాను....చిన్నరావు పని చాలా మోటుగా
వున్నా అతని పనివల్ల మా ఆయనకి బుద్ధివచ్చిన మాట
విజయం, అందుకే అతనికి మనసులోనే కళకోటి కృతజ్ఞత
లర్పించుకున్నాను. వాడు పోగొట్టింది వాళ్ళ చెల్లెలికి రంకు
మొగుడేకాదు-నా రంకు మొగుడివికూడా! మా ఆయన
ఎప్పుడూ యిక వాలోనే వుంటాడు గనుక చిన్నరావుకి
నమయం ఎప్పుడూ; అలా అనుకునివుంటే అ సిద్ధి మొద్దు
మా అయన్ని తన్నేవాడుకాదేమో!